

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio XI. Utrùm aliqui ex supra dictis sint effectus reprobationis positivæ
?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

cedit ipsa mors, prout sic considerata, sicque non potest esse illius effectus.

159. Dico 3. Mors temporalis quoad aliquas circumstantias atroces aliquando est effectus reprobationis negativæ. Ita P. Sbar. P. Herice cit. P. Ruiz d. 38. sect. 9. num. 10. & alii. Probatur primò ex variis locis, in quibus mors ex variis circumstantiis indicatur, esse signum, sive effectum reprobationis, ut patet ex illo Ecclesiast. cap. 9. Nescit homo finem suum; sed sicut pisces capiuntur hamo, & aves laqueo comprehenduntur; sic capiuntur homines in tempore malo, cum eis extemplo supervenerit. Et Luc. 21. Attendite autem vobis, ne forte graventur corda vestra in crapula, & ebrietate, & curis hujus vite, & superveniat in vos repentina dies illa. Et Sapient. cap. 4. Confringentur (id est morientur) rami inconsummati, & fructus illorum inutilis, & acerbi ad manducandum. Et Job. 22. Sublati sunt ante tempus suum. Et Ecclesiast. cap. 7. Ne impie agas multum; & noli esse stultus, ne moriaris in tempore non tuo. Accedunt D. Aug. lib. 1. de prædest. Sanctior. cap. 14. & lib. de corrept. & grat. cap. 8. D. Cyprian. lib. 3. ad Quirinum cap. 58. & lib. de mortalit. D. Greg. lib. 15. Moral. cap. 4. D. Bern. ferm. de Innocentib. & alii apud P. Ruiz cit. d. 24. sect. 6. an. 3. qui sicut maturam mortem in iusto tribuunt ejus prædestinationi, ita etiam immaturam in peccatore reducant ad occulta judicia negata prædestinationis, sive reprobationis negativæ.

160. Probatur secundò ab exemplis: Primò ex illo eventu atrocissimo, in quo, ut constat. Numer. 16. terra devoravit Dathan, & Abiron: Secundò ex illo tremendo casu Ananiæ, & Saphiræ, de quo Act. 5. quibus omnibus mors temporalis, & æterna per modum unius fuit infligta in poenam peccati finalis: mors autem temporalis sic continuata cum æternâ per modum unius, non solum est effectus reprobationis negativæ, ut intendimus, sed etiam positivæ, ut infra probabimus.

SECTIO XI.

Virum aliqui ex supra dictis sint effectus reprobationis positivæ?

161. **D**ico 1. Executio poenæ æternæ, & omnia media ad illam in effectu infligenda, sive in Inferno, sive in Limbo, qualia sunt tormenta, & alia poenæ sensus in Inferno; tenebræ, & carceres in Limbo, aliaque negationes, & privationes, quæ ibi sunt à Deo reprobis ordinatæ, sunt effectus reprobationis positivæ. Ita P. Herice tract. 3. d. 34. cap. 1. n. 4. P. Amicus cit. n. 61. & alii. Probatur primò, quia hujusmodi effectus ita sunt proprii reproborum, ut aliis non competant; ergo eis proveniunt, quia reprobi, sive ex eorum reprobatione positivâ. Secundò, quia gloria, & omnia media ad illam in effectu consequenda, & omnia post illam subsequenta, sunt prædestinationis effectus; ergo etiam non solum executio poenæ æternæ, sed etiam omnia, quæ ad illam inserviunt, & illam subsecuntur, erunt reprobationis effectus.

162. Utrum autem mors temporalis, & alia mala poenæ hujus vitæ sint effectus reprobationis positivæ? Negant plures, mala poenæ, imò & bona hujus vitæ, non esse effectus reprobationis positivæ. Fundantur primò, quia à Deo specialiter dantur ad ostendendam Justitiam in reprobos, & Misericordiam in electos.

Secundò, quia aliquo modo conducunt in eorum damnationem; nam sicut creatio in prædestinatis est necessaria, ut circa illos exerceatur Misericordia Divina; ita etiam necessaria est in reprobis, ut circa illos exerceatur Divina Justitia; & sicut prædestinatis omnia cooperantur in bonum; ita & reprobis omnia cooperantur in malum. Unde eximia naturæ pulchritudo, & aliorum bonorum affluentia, ita sunt reprobis occasio ruinæ, ut postea jam in Inferno damnati, de illis specialiter doleant, quod illis non bene usi fuerint.

163. Non placent, quia ut essent effectus reprobationis positivæ, debebant à Deo præstari ex intentione excludendi à regno, & puniendi poenâ æternâ; sed non ita præstantur; siquidem præstantur in vita ante prævisa peccata finalia in morte; Deus autem non habuit talem intentionem ante prævisam mortem in ipso peccato finali; ergo illa non præstat ex tali intentione; consequenterque non sunt effectus reprobationis positivæ. Hinc inferes, effectus reprobationis positivæ non incipere ab illis malis poenæ, & à fortiori neque ab illis bonis, sed à voluntate puniendi poenâ æternâ, quæ est voluntas purè vindicativa; mala autem poenæ hujus vitæ à Deo infligta, quātum est ex parte Dei, semper sunt medicinalia, si homo converti velit, & ad hunc finem à Deo infliguntur.

164. Dices: Omnia hæc conducunt ad poenâ æternam; sed omnia, quæ ita conducunt, sunt effectus reprobationis; sicut omnia, quæ conducunt ad vitam æternam sunt effectus prædestinationis; ergo &c. Respondeo minorem esse veram, dummodò habeant omnes alias conditiones requisitas, quas supponimus habere omnia illa, quæ conducunt ad vitam æternam, & sunt prædestinationis effectus; non tamen habent hæc, de quibus nunc agimus, ut sint effectus reprobationis; siquidem non dantur à Deo ex intentione damnandi; neque enim Deus ante prævisa demerita finalia vult aliquem damnare; nam cum reprobatio sit per modum sententiæ latæ, supponit culpam finalem, & cum hæc finalis non sit, nisi in ipso mortis instanti, omnia, quæ ipsam mortem antecedunt, sicut antecedunt illa mala, & bona hujus vitæ, non possunt esse effectus reprobationis positivæ.

165. Dico 2. Mors temporalis, quando ita conjuncta est cum morte æterna, ut per modum unius sumatur cum illa, est effectus reprobationis positivæ. Ita P. Sbar. lib. 5. de Reprobat. cap. 7. num. 11. P. Herice tract. 3. d. 34. cap. 2. n. 5. & alii. Probatur primò ex locis Sacrae Scripturæ supra cit. n. 159. præsertim ex illo Numer. 16. ibi: Dirupta est terra sub pedibus eorum descenderuntque vivi in infernum: ubi loquitur de damnatione Dathan, & Abiron: quod etiam accidit Ananiæ, & Saphiræ, de quibus Act. 5. hoc autem mortis genus, cum ex speciali ordinatione, & causalitate Dei procedat, quatenus in illa videatur Deus tradere eos demonibus, ut suæ Justitiæ ministris, ut illos violenter occidant, morte causas naturales præveniente, non potest non esse effectus reprobationis positivæ; ergo &c.

166. Probatur secundò ratione, quia ille est effectus reprobationis positivæ, qui procedit ex sententia lata destinante reprobum ad poenam æternam; siquidem sola hæc sententia est reprobatio positivæ; sed mors illa in eo eventu procedit ex sententia lata destinante ad poenam æternam, quatenus conjungitur cum illa per modum unius, & ab illa incipit ipsa poena æterna; siquidem Deus prævidendo illa

peccata finalia; potuit propter illa destinare hominem ad poenam æternam incipiendo illum punire à tali mortis genere; ergo talis mors, prout sic est effectus reprobationis positivæ.

167. Dices: Homines illi in eo vitæ spatio, quod eis restabat post peccatum, poterant poenitentiam agere; ergo adhuc tunc eorum peccatum non prævidebatur finale; consequenterque neque sententia reprobans; ergo talis mors non est effectus reprobationis positivæ. Respondeo negando antecedens, suppositâ Scientiâ, quam Deus habebat de illis poenitentiam non acturis; sicque ab eo tempore poterat Deus proferre sententiam, & vindictam incipere. Additur, si illis reprobis, relicto causarum naturalium cursu, adhuc aliquot vitæ anni restarent, posse Deum eos vitæ annos ad breve spatium redigere, & ita de facto cum illis fecisse, inde incipiendo punitionem in vindictam ipsorum peccatorum, quæ ab eo prævidebantur finalia futura.

168. Dico 3. Mors temporalis, quando non continuatur cum æterna, ut regulariter non continuatur, non est effectus reprobationis positivæ. Ita P. Soar. P. Herice cit. & alii. Probatur, quia reprobatio positiva non fit à Deo propter quodlibet peccatum commissum, sed tantum propter finale, quod ut finale prævidet; sed regulariter non illud prævidet ut finale, nisi post mortem prævisam, per quam redditur finale, & debet ut conditio præcedere, ut feratur illud iudicium; ergo regulariter loquendo mors temporalis non est effectus reprobationis positivæ.

169. Dices: Si Deus videat mortem prædestinati in peccato mortali eminentem, eamque impediat, tale impedimentum erit effectus prædestinationis illius; ergo è contra, si videat reprobi mortem eminentem in peccato mortali, illamque non impediat, tale non impedimentum, & talis mors erit effectus reprobationis positivæ illius. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia Deus in primo eventu operatur per speciale beneficium contra causarum secundarum exigentiam, idque ex salutis affectu; quod autem ita fit, est prædestinationis effectus: at verò in secundo eventu operatur Deus secundum exigentiam causarum secundarum sine ulla obligatione impediendi earum concursum naturalem, idque non ex affectu puniendi, sed ex aliis finibus, nempe ut ipse rerum naturalium cursus non invertatur; aut ut aliquis prædestinatus ob eam reprobi mortem respiciat, & ad poenitentiam redeat, & similibus; sicque talis mors non potest esse effectus reprobationis positivæ. Adnotamen, si accadat, quod Deus naturalem rerum ordinem invertat, & hominem morte intempestivâ occidat, idque ex affectu illum puniendi poenâ æternâ, tunc mortem illam esse effectum reprobationis positivæ illius: attamen hoc jam procedit juxta superius dicta num. 165. hic autem loquimur in alio sensu, ut patet, solum enim hic resolvimus de morte reproborum regulariter eveniente.

DISPUTATIO VI.

Comparantur Prædestinatio, & Reprobatio inter se.

SECTIO I.

Virum in Deo detur voluntas generalis perdendi, sicut salvandi omnes?

DVERTES in Deo duplicem posse considerari voluntatem, alteram simplicis complacentiæ, per quam Deus ita sibi complacet in objecto, ut nullo modo intendat illud fieri; alteram per modum intentionis, seu propositi, per quam Deus ita sibi complacet in ipso objecto, ut aliquo modo illud fieri intendat, & ad illud ponendum procuret, & adhibeat media. Hoc posito.

Difficultas 1. Utrum in Deo detur voluntas generalis excludendi omnes à regno per modum simplicis complacentiæ? Affirmativè. Ita P. Ar. rub. 1. p. d. 89. cap. 2. n. 4. P. Alarcon. 1. p. tract. 3. d. 6. cap. 4. n. 4. & alii. Probatur, quia hujusmodi exclusio omnium à regno fuit possibilis & honesta: tum quia Deus potuit omnes creare, non ex motivo salvandi illos, sed ex aliquo alio honesto: tum quia postquam illos creavit ex motivo dandi gloriam, potuit non dare auxilia congrua ad illam in effectu consequendam, idque ad ostendendum perfectum dominium in creaturas, consequenterque non salvare, cum de facto liberè salvet; sed Deus affectu simplicis complacentiæ amat omne possibile honestum, & in eo sibi complacet; ergo etiam ita sibi complacet in illa omnium exclusionè à regno.

Obijcies: Deus in nullius morte, & perditione sibi complacet, juxta illud Sapient. 1. ibi: Deus mortem non fecit, nec letatur in perditione viventium; ergò non habet eam complacentiam in exclusionè omnium à regno. Resp. primò, in textu cit. nomine mortis, & perditionis intelligi peccata, in quibus Deus nullo modo sibi complacet, & de quibus non loquimur, sed de exclusionè à regno, quæ est longè diversa à peccatis, & de qua ex motivo aliquo honesto potest Deus sibi complacere.

Resp. secundò distinguendo antecedens: Deus in nullius morte sibi complacet, quæ sit mors, & perditio actualis, & objectum voluntatis per modum intentionis, & propositi; concedo antecedens: quæ sit mors, & perditio possibilis, & objectum voluntatis per modum complacentiæ simplicis; nego antecedens: illud autem significatur in loco supra citato, ut indicat verbum fecit, quod significat actualitatem: non tamen probat non habere voluntatem simplicis complacentiæ, quæ rendit in omne possibile honestum, qualis est omnium exclusio à regno.

Difficultas